

4 agost 1937

Si ens ho miressim d'un punt de vista estrictament econòmic, hi han els serveis d'aigua, gas, electricitat, cervesa, etc. que donarien rendiment.

Quan hom parlava de la necessitat d'anar a una ordenació de despeses, el que fa de "líder" dels socialistes deia que això no tenia cap mèrit. En fer aquesta afirmació demostrava que no era un home dels que s'assenten darrera una taula a preocupar-se d'endegar una base factible.

Davant d'un volum de despeses com el de l'Ajuntament de Barcelona demostra que desconeix quines són les bases elementals per a poder fer una política econòmica sana i ben dirigida, com és una bona ordenació de les despeses pressupostàries.

Al cap de 5 mesos varen dir que això no era un pressupost, car en calia un d'ingressos.

Com es podien fixar?

Això ho havien de dir cin mesos abans. L'únic interès que tenien era obstaculitzar.

Esquerra Republicana manté la necessitat de què es pagui el cupó municipal, si bé no en la seva totalitat i fins a un màxim de cinc centes pessetes. El paper municipal està en mans de l'estalvi català, d'aquesta menestralia que tant ha sofert i amb la qual cal pensar una miqueta.

Establim el primer pagament per a primer d'octubre. Els socialistes que tant diuen que defensen la petita burgesia no ho volien pas. En la proporció que es pugui ho hem d'establir.

S'usa com a taló d'Aquiles per a atacar l'Esquerra la qüestió de les finances. Si tot és tan fort com això, els atacs no ens faran cap mal i en sortirem enfortits.

Hem estat continuament preocupats per la qüestió dels proveïments. En això s'han posat barreres a tot quant fós tasca municipal.

Es va crear una Conselleria de Proveïments de la Generalitat, que és la llista civil d'un Partit, i per això es posa obstacles a que l'Ajuntament exerceixi una funció que li competeix. Per aquesta raó hem proposat a la minoria que s'abandoni tota intervenció en matèria de proveïments.

A Cultura, que els socialistes ho tenen a les mans, s'ha trencat el brillant historial que honorava a l'Ajuntament; donen la sensació de la inexistència; mai, aquell Departament, havia restat tan apagat com ara.

La qüestió del personal, que és greu, ens planteja qüestions difícils, no pas pels de dins, sinó pels de fora. La xifra de funcionaris municipals puja a 9 mil.